

staaer ikke, at det skal gaae over paa Statskassen. Det forekommer mig, at en udtrykelig Tilkjendegivelse af, at det skal gaae over paa Statskassen, vilde være hensigtsmæssig. Det er vel iøvrigt en Selvfølge og behøver ikke at bemærkes, at Skarpretterens Pension — jeg veed ikke, om der for Diebliffet findes nogen saadan — ogsaa maatte gaae over paa Statskassen. Med Hensyn til det under n opførte Forslag er der en Forskjellighed i Forholdene i Land og By, som jeg maa henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, og som iøvrigt er vel bekendt, om ikke fra Andet, saa fra de Motiver, der ledsage Lovudkastet. Paa Landet spørger man med Hensyn til disse Udgifters Udredelse ikke, om Vedkommende er trængende eller ikke, forsaavidt de henhøre til Bøndestanden eller Landcommunen. I Kjøbstæderne derimod kommer Vedkommendes Trang i Betragtning; de skulle selv udrede Udgifterne til deres Helbredelse, naar de kunne. Naar nu disse Udgifter blive fælles for Land og By, bør der ogsaa være Regler for, at Udgiftens Udredelse bliver den samme paa begge Sider. Det vil derfor være puseffelt, at man ved en lille Tilføjning klarede dette Forhold. Med Hensyn til det under r stillede Endringsforslag troer jeg, at der maa være indløbet en lille Incorrection. Der staaer nemlig: „Udgifter til Fattiges Befordring, forsaavidt denne efter de nu gjældende Regler paahviler Amtet . . .“, men Meningen er jo, at det ogsaa skal være, forsaavidt det vedkommer Kjøbstæderne. Det er blot en Redactionsforandring og om Meningen kan der ikke være Tvivl. Endringsforslaget under t turde give Anledning til større Betænkelse. Det turde være betænkeligt eller ialtfald Gjenstand for ikke liden Tvivl, om det maatte være rigtigt, at Amtet directe skulle blive Fattigforsørger, om det er rigtigt, at enkelte Trængende directe, umiddelbart forsynes af Amtet og ikke gennem vedkommende Commune. Jeg er bange for, at det vilde frembringe endel Trængsel til Amtets Understøttelse, at særdeles Mange ville trænge sig hen, og det kan vel være, at Adskillige ville blive ansøgt for idiotiske, epileptiske osv., som, naar Om sorgen vedblev at paahvile en enkelt Commune, ikke bleve betragtede som saadanne. Det turde

derfor være et Spørgsmaal, om det ikke var rigtigt, at Amtet traadte til, understøttende vedkommende Commune, forsaavidt disse Personers Forsørgelse medførte for store Byrder for den, men derimod ikke gav sig af med Forsørgelsen af de Enkelte. Imidlertid har det jo ikke en saadan Betydning, at dets Vedtagelse skulle frembringe nogen stor Meningsforskjel mellem Regjeringen og Thinget om Loven i det Hele. Der er endelig under u stillet et Forslag med Hensyn til Rejsegodtgjørelse til Amtsrådsmedlemmerne. Det vilde i Grunden gjøre mig ondt, om denne Godtgjørelse kom ind i Loven. Det giver Amtsrådet en egen Charakter og Stilling, at Baretagelsen af dets Hverv medfører en Udgift, men hvad man end maatte beslutte med Hensyn til Endringsforslaget under u, forekommer det mig ikke rigtigt, om man stemte for, hvad der er foreslaet af Mindretallet. Det er at stille Amtsrådet i en falsk Stilling, at lade det selv bestemme, hvorvidt det skal have Godtgjørelse eller ikke. Man skal ikke give Anledning til at forekaste det, at det voterer sig selv Penge. Jeg tilstaaer, at jeg vilde være tilbøjelig til at gaae en noget forskjellig Vej; jeg vilde være tilbøjelig til at indskrænke mig dertil, at vedkommende Commune eller Communer fik en Bemhændigelse til at yde Godtgjørelse til deres Afsendinge, forsaavidt de dertil vare villige. Hvis altsaa en Kjøbstad var villig til at godtgjøre Udgifterne, og hvis de Sogne, der sendte nogle Amtsrådsmedlemmer, vare villige dertil, skulde de være bemhændigede dertil. Det kunde nok være, at dermed var forbundet praktiske Ulemper. Det er imidlertid den Naade, hvorpaa man hidtil har handlet med Hensyn til Kjøbstæderne, at der har man givet Communalbestyrelsen Bemhændigelse til at give dem, der paa Kjøbstadens Vegne deeltage i Skolerådet, en Godtgjørelse af Kæmnerkassen. Om det skal være 2, 3 eller 4 Mark, det skal jeg lade staae hen. Det kan nok være, at 4 Mark stemme med den Godtgjørelse, som nævnes i forskjellige andre Love, og der kunde maastee i den Henseende tale Noget derfor.

Nørgaard: Den høitærede Forsamling vil jo see, at der ikke er nogen væsentlig For-